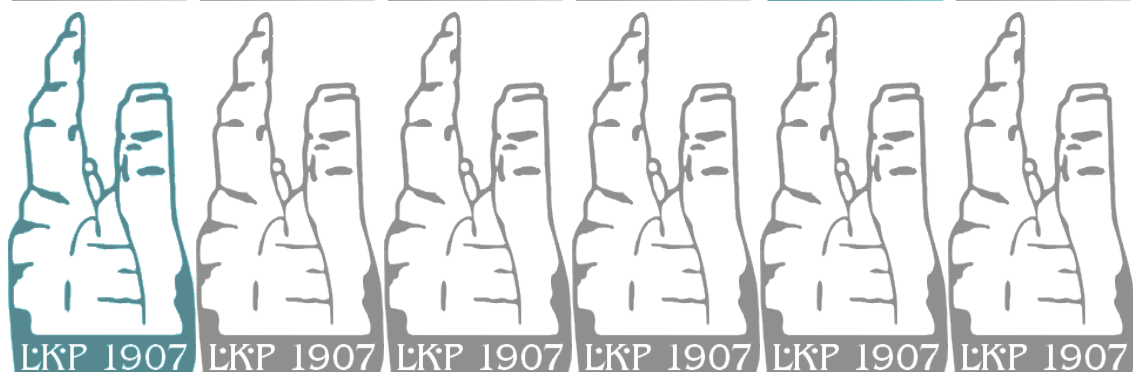
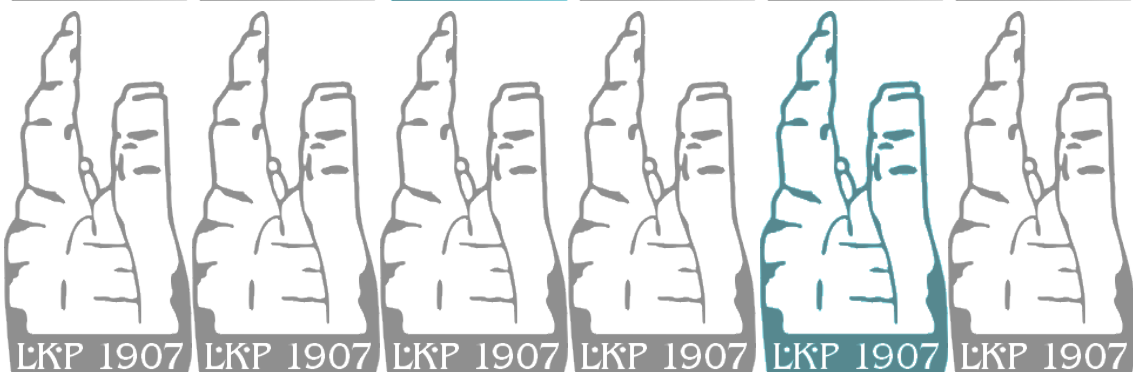
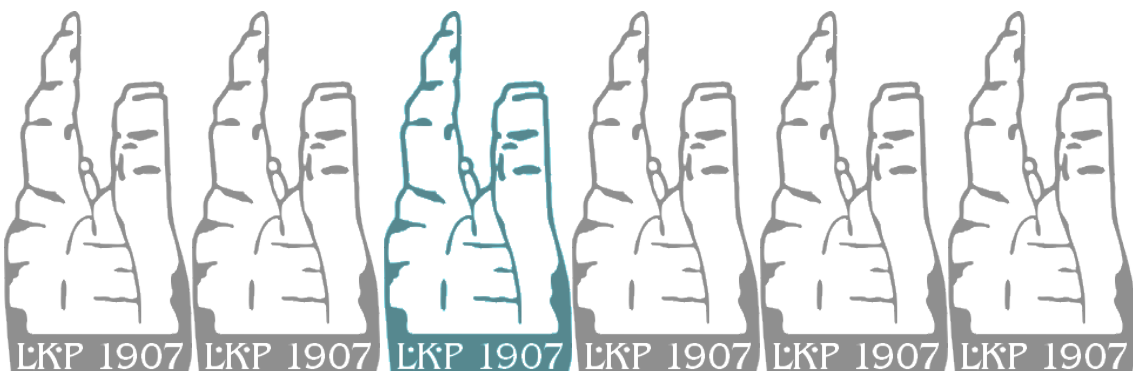
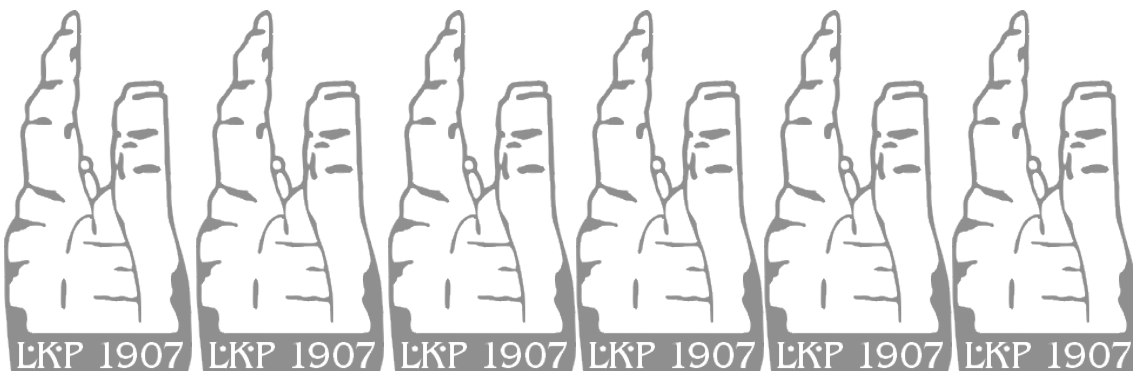
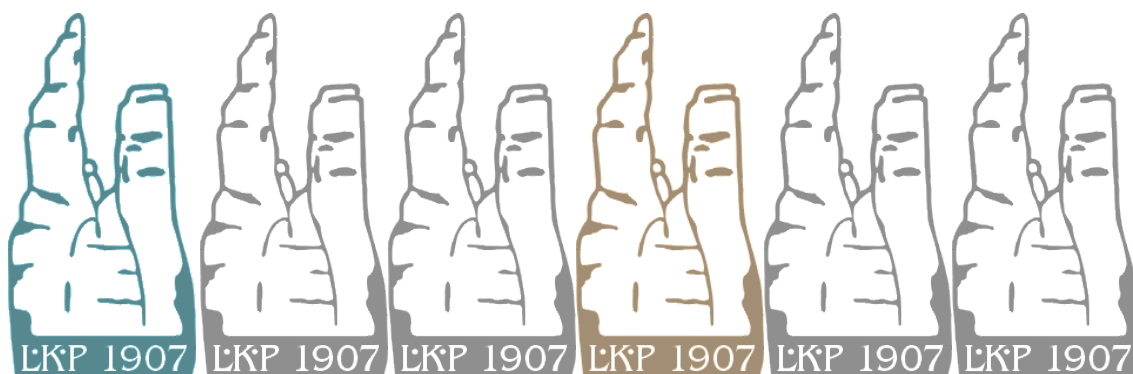

ROČENKA 2022

Obsah

<i>Rekviem za přítele</i>.....	1
Franta Mareš	
<i>Kurz NOVÁČKŮ LKP 2021/2022</i>.....	2
Terka Charousková, Eva Krejcarová, Aneta Soukupová, Jirka Krupka, Roman A.	
<i>Léta dozrávání</i>	6
Vítek Lachtan	
<i>Čau Pavlo, už zhublas?!</i>.....	14
Ostrovská zpravodajka Pavla	
<i>Piz Badile – 2022, Severní pilíř</i>.....	16
Ruda	
<i>Piz Badile – 3 308</i>	18
Jenda	
<i>Jinak to nevidím, jinak to nebude</i>.....	20
Míra Novotný	
<i>Zbojnická chata – 2022</i>.....	24
Jenda	
<i>Zakleté údolí</i>	25
Boča	
<i>Ne, nic nenapišu</i>.....	30
Milouš	

Rekviem za přítele

(Byli jsme zase chvíli kluci ze skal...)

Nevím, jestli nás viděl... Stáli jsme namačkáni jeden vedle druhého. Někteří jsme se ani neznali a někteří jsme se po letech nepoznali, ale byli jsme tu. A každý si přinesl kousek jeho samého, pár slov, vzpomínku připomínající záblesk nocí padající hvězdy.

Pečlivý pan řečník s noblesou rétora vyjmenovával klady jeho života. Života, který ve vši své výjimečnosti připomínal den s jeho narozením, poledním žářem a purpurem západu, aby svým koncem předznamenal nové narození.

Nevím jak kdo, ale vím, že v tomto okamžiku alespoň na chvíli jsme se mnozí brodili sněhem Obřího dolu, ztráceli dech v krpálech Mikulášského běhu, báli i nebáli se na stěnách Prachovských skal a v převisích hor. Běželi na kyslíkový dluh s Brďanovým hlasem v patách.

Ano, loučím se s přítelem, kamarádem, učitelem sportu i života ing. Jiřím Všetečkou, kterému jsme neřekli jinak než Brďan. A občas také diktátor, to když nás v Císařské chodbě a jindy a jinde svojí mosaznou "hláskou troubou" rovnal do řad a zástupů.

A tady a teď jsme si podali ruce na pozdravení. Stejný stisk jako před lety, možná těmi roky slabší. Ale neztratil nic z obsahu přátelství a vyjádření úcty ke skále či hoře, která nás pustila na svůj vrchol. A pod melodiemi písní *Až na vrcholky hor, Čechy krásné, Čechy mé* se podivnou ozvěnou Českého ráje odkudsi z horizontu Krkonoš vracela věčná moudrost Epikurových slov: "Účast neprojevujeme přátelům pláčem, nýbrž starostí o ně." A o tom každý výstup, i ten náš výstup životem, je a byl.

Ano, měli jsme, my, mladší, opravdu štěstí, že našimi přáteli byli lidé jako Brďan, Joža Stránský, Hasan a Eman Bosákovi, Jarda Havlík, měli jsme veliké

šťěstí... Věcí na sport tolik nebylo, nebylo tolik možností jako dnes, ale myslím si, že existovalo mezi námi lidmi daleko větší kamarádství, přátelství a s nimi i s tím málem se každý závod dal vyhrát a každá cesta se zdála kratší. Možná to byl jen stále se opakující pocit mládí, které se chce dotknout obzorů a jít daleko, daleko za ně.

Byli jsme mladí a nepřemýšleli jsme o tom, že závod s časem se vyhrát nedá.

Stáli jsme jeden vedle druhého, podivná řeka lidí, kteří povstáním vzdávali hold jednomu člověku, jednomu životu, jednomu osudu. A najednou mě napadlo, že to je ten okamžik, kdy jméno si nasazuje podobu nesmrtelnosti a začíná žít v mysli živých.

Jdete-li krajem, nemusíte nalézt řeku. Stačí, když najdete oblázek jako potvrzení, že tu jednou byla. A stačí ho stisknout v dlani. Pak s námi stále je.

S přáteli je to stejné.

Brd'ane, dík.

Requiem aeternam dona eis (Odpočinutí věčné dej jim...)

Tvůj kamarád Franta Mareš

Kurz NOVÁČKŮ LKP 2021/2022

Jak se stát "nováčkem"? Je to vlastně úplně jednoduché. Stačí vyplnit přihlašovací formulář na webových stránkách LKP a je to. Jenže to by nebylo tak zajímavé. Jedno říjnové úterý jsem šla vyzvednout Kubu z lezeckého tréninku mládeže. Při čekání se v tělocvičně objevily známé tváře, Eva s Radkou. Byla jsem překvapená, co tam vlastně dělají. Holky se přihlásily do nováčků! A když mi řekly, ať jdu s nimi, ani chvilku jsem neváhala. Možná minutku. Po absolvování seznamovací

schůzky jsem hned vyplnila přihlašovací formulář a stala se tak oficiálně členem nováčkovského kurzu. Pořádek musí být.

V kurzu se sešla skvělá parta lidí, se kterou se člověk opravdu nenudil (adapták, výukové lekce, lezení na stěně, zimní kurz, lezení v Prachovkách nebo závěrečné soustředění). Během závěrečné procházky v Prachovských skalách jsem objevila jejich kouzlo a tajemství. Máme skoro za domem opravdu poklad a ráj.

Myslím, že díky kurzu můžu říct, že se za mě horolezecká rodina Charouskových nemusí stydět.

Díky všem za jejich přístup, čas a energii.

Terka Charousková

Kurz nováčků 2021/2022 byl pro mne adrenalinový zážitek. Mýlná představa, že lezení je sport a aktivita pro mladší ročníky, se po první hodině na stěně naštěstí rozplynula. Pochopila jsem, že to je o dobré partě, lásce, ale i pokoře k horám a přírodě, o zodpovědnosti vůči druhým, a věk vůbec nerozhoduje.

Díky loňskému zimnímu výcviku na Yettici a skvělým instruktorům, kteří nás provázeli, nás oslovil i skialpinismus. Loni jsme to "okoukli" od zkušených, vyslechli si přednášky o výbavě, počasí, lavinách, technice a letošní Yettici jsme s Terkou Ch. zvládly už i s lyžemi.

Dobré boty, rukavice, sluníčko v zádech, nejlépe bezvětrí, trochu sil do kopce, vědět, jak se ustrojít, kudy sjíždět, mít po boku fajn parťáka, tak pak je všechno paráda a Krkonoše vám ukážou další svoji krásnou tvář.

Eva Krejcarová

Proč jsem se přihlásila do Nováčků? Po svém prvním a posledním přeskoku na Hlásce jsem byla plná euforie. Přežila jsem. A hned pod skálou padlo rozhodnutí, jdu do Nováčků. Konečně se naučím “půlloďák”.

Rok to byl opravdu výživný. Nováčkové mi otevřeli dveře do světa, z kterého mám respekt, ale strašně mě lákal. Začala jsem trochu víc lézt na stěně i v Prachovkách, konečně jezdit na skialpech, a dokonce jsem se podívala do Vysokých Tater.

Tatry byly spontánní rozhodnutí. Až postupně mi začalo docházet pár věcí. O lezení na vícedélkách nevím vůbec nic. Jedu s lidmi, které skoro neznám. Zase jsem buď měla štěstí, nebo jsou v LKP jen samí pohodoví lidi. Tatry jsem si strašně moc užila, a dokonce i něco vylezla.

Takže díky všem, kteří mě provází na mojí lezecké cestě a dávají mi směr.

Aneta Soukupová

Na chvíli, kdy jsem přišel do Sagity za Fugasem s přihláškou do LKP si pamatuji velmi živě, a to i přes to, že už je to více jak 25 let. Tehdy jsem od něj dostal Horolezskou abecedu nováčka LKP a požadavek, abych si sehnal nějakého instruktora nebo zkušeného lezce, který se mnou výstupy podnikne. Tou abecedou byl seznam 35 cest – 10 komínů, 10 spár a 15 stěn, které bylo nutno vylézt. A tak jsem začal postupně zlézat první známé prachovské cesty – nejprve s taťkou a postupně většinu se Zdendou Koťákem starším. Jelikož jsem ve všem hodně pozitivní, dvojnásob to platilo pro můj přístup k lezení. Byl jsem tak pevně přesvědčený přelézt všech 35 cest. Jenže to nebylo zas tak jednoduché a mezitím se změnily podmínky pro vstup do LKP. Bylo nutné absolvovat celý kurz, a to pro mne bylo najednou docela náročné. Navíc jsem začal studovat na VŠ a do skal jsem už nechodil tak často jako v dobách studia na gymnáziu. Po absolvování VŠ jsem začal opět postupně častěji lézt. Tím jsem se začal potkávat s dalšími lezci, kteří již členy LKP byli. Všichni byli vždy velice kamarádští, a tak u mne dozrávala

myšlenka "na stará kolena" tenhle kurz přeci jen absolvovat a stát se tak řádnou součástí komunity LKP. Původně jsme měli s kamarádem nastoupit na podzim roku 2020, ale zasáhla "Korona", a tak jsme začali až v roce 2021.

Postupně jsme absolvovali řadu lekcí, ale především 2 víkendové kurzy a závěrečné soustředění na Prachově. I přes to, že jsem se ve skalách pohyboval jako lezec již 25 let, v mnoha věcech jsem se zdokonalil a naučil i dost nového. Skvělý byl kurz první pomoci od "Břízy", bezvadné pak celé soustředění na Yetti, z něž nejvíce na mne zapůsobil asi zkušeností nabitý výklad Rudy Klímy či srdcařský výklad Fugase o Yettici. Především jsem ale poznal další výborné kamarády a s těmi stávajícími pak prohloubil již existující přátelství.

Co většího než přátelství druhů, které je u lezců pevnější než lano, jež je k sobě poutá, pak může člověk získat. Nabyt jsem tedy nejen mnoho nových dovedností, ale především rozšířil jednu z nejcennějších věcí, které člověk v životě má, a to opravdové přátelství.

Jirka Krupka

Děkuji za kurz nováčků v sezóně 2021/22 všem, kteří se na něm podíleli, a všem, co ho absolvovali. Užíval jsem si společné lezení i další akce a obdivuji Váš respekt ke sportu, ke skalám a k lidem.

Děkuju

Roman A.

Léta dozrávání

“Bleju... no jo, faktys bleju...” To byla moje odpověď, když se mě někdo zeptal Co Prachov?

Však taky co by člověk chtěl?!

Už od malýho sviště mě tam táta brával. Tehdy byla výzva Kočka, Hradecká nebo Obelisk, no a moc u toho nebrečet, samozřejmě... Ale pak stačily dva roky, nějakaj "výcvik" od "Trňasky", s Houmim Sasko, Labák, Tisá... a když jsme si v páté třídě na základce povídali se spolužákem Matoušem, co kdo dělá, tak došla řeč na Prachov a lezení. Že by prej vyrazil někdy taky! Ale doma že to bude asi problém... Problém však nenastal v té podobě, že by dva kluky v páté třídě nepustili na Prachov do skal, problém byl, že Matoušův tatínek chtěl být u "našeho počínání" přítomen! Vsadil jsem na jistotu! Nějakej Kejklan, Křížkovského věžička, toho by se leknout nemusel a my to zvládneme...

Jo... zvládli, co by taky ne... vylezl jsem první, dobral dopředu navázaného Matouše nahoru, zápis do knížky, slanění... "Pan Pokorný" v tom neviděl nic špatného, tak jsme začali chodit společně do skal! Nevěděl ale, že podruhé jsme vyrazili na Mravenčí, Krákorku nebo na Bertovky – naštěstí! Další potíž nastala o rok později, to jsem Matouše začal přemlouvat, ať spíš "než na akordeon a do nauky" začne chodit se mnou do skal. To už chodil do primy na "Lepaře". Já tehdy nosil modrou bundu Lanex, občas jsme si dávali sraz před jídelnou u 4. ZŠ. Tam byli dva kluci a ti na mě posměšně volali "čau latex".

Nevěnoval jsem jim pozornost... až do doby, kdy se objevili na stěně! Nějakej Chrpa a Mazáček, prej. Zajímalo je lezení! Na stěně už tak suverénní nebyli, když jsem tam na lezení s Áňou nebo Mírou přešel strop tam a zpátky, to už nevolali "čau latex", ale spíš koukali a čučeli.

Maziho ale moc doma do skal pouštět nechtěli, zato Adam, to byl slušnej bejk! Na Smítkovu jsme ho vzali asi jako jeho pátý lezení a další lezení tam šel na

prvním, to samý bylo i s Jehlou, tam ale příště vyrazil možná dokonce bez lana... (ne)normální hovado prostě!

To jsme jezdili v partě já, Matouš, Adam a Míra Jedlička... já si tehdy patlal gel na vlasy a měl jsem být doma nejpozději v 19 h, abych byl nejdéle ve 21 h v posteli. No... když jsem se asi po desáté vrátil se setměním po osmé hodině nebo v půl deváté, doma byli rádi aspoň za "nějaký návrat", takže jsem vycítil šanci a začal je "trénovat" na dobu příchodu, ať byla jakákoliv.

Adam chodil na ryby, ještě hrál fotbal za Robousy. Jednoho dne jel Adam před lezením na úřad pro povolenku na rybolov. Jestli stála 50 nebo 100 Kč, si nepamatuju, říkal jsem mu ale, že je to zbytečný, že v těch skalách je dobřej, ať začne lízt! Takže si Adam koupil povolenku, ale na rybách ten rok myslím nebyl... ani ten rok potom... Ale ten další rok šel takhle Adam na trénink fotbalu. Povídám: "Ser na fotbal, ve skalách je větší sranda, tam máš větší budoucnost!" Tak šel Adam naposledy na fotbal...

Ten rok mně bylo skoro 13 roků, dostal jsem doma regulérní povolenku na 24hodinovku se Zajdou, lezení pro mě byla hlavní priorita, která vyhrála před hokejem, který jsem do té doby hrál šest let. Takže se lezlo pořád! Bouldrovka v Jarošovský u Hanky a Martina, skály se Zajdou nebo s někým jiným, kdo měl čas a chuť! To už jsme ale nelezli Východní Obelisk... zkoušeli jsme Petra a Pavla, Údolní Ameriku, odškrtnul jsem si s Matoušem Direkte Westkante na Falkenstein, kde jsme tehdy měli víc než z pekla štěstí... "Ale nějakěj kočičí sem tam... kdo to tehdy počítal, že jo...?"

Zapojil jsem se za "někoho" na Turbáze, šel za ním "potichu" do skal, tam jsem vyčkál, co jak bude vypadat. Začalo se v nějakým "menším množství" zkoušet lézt bez lana... ale nic vážného!

Rok 2004 – na stěnu chodíme, jak jen můžem... středa, pátek, sobota a neděle! Nějakej "tenhle Chrupa" teda sem tam nemůže, udělal průser na lyžáku, tuším že podmíněčný vyloučení a zhoršená známka z chování. S Houmim jezdíme "porád" na nějaký závody, vstup do juniorský repre, evropský pohár v Brně a

Imstu. Ale jak začala sezóna, tak ze školy domů vyměnit aktovku za batoh s lezením, sednout na kolo a hurá dělat blbiny do skal. To už jsem toho Petra a Pavla vylezl "vkuse", Údolní Ameriku jsem tohle léto lezl asi 30 x, ta cesta se mi hrozně líbila...! Pevná skála, krásný chyty... Střihoun s Bobrem nebo "Běhym" mě občas vzali na nějaký prvovýstup, ale nic velkého.

Tohle léto pro nás Houmi uspořádal letní soustředění v Sedmihorkách, to bylo skvělý! Krom lezení si mimo jiné pamatuju, že mě tehdy poprvé v životě zaujala dívka. Doma ze mě ale moc radost neměli... lezení, hlava v oblacích, škola žádná... "Lezení tě živit nebude, měl by ses nad sebou zamyslet." To jsem doma slýchal pořád častěji! To už se ale změnila číslovka na konci letopočtu, přišel první kontakt s dívkou, rovnou "se vším všudy"! Tehdy jsme s Mírou jeli na jarní prázdniny do Prahy. Postavili novou stěnu v Holešovicích. "Dodnes mám v šuplíku vzpomínek návod od Houmiho kudy a jak na stěnu." Vláda ten rok v červnu vyrazil bohužel na svůj poslední výlet do saského Rathenu, rozloučení s ním bylo na můj svátek 15. června (zdravím do nebeských bran!). Škola mě nebrala, učit se nějaký básničky, psát slohovky... vůbec! Nikdy! Takže jsem parkrát v létě musel domů za češtinářkou, v srpnu mě čekal reparát, aby mě vůbec pustili do "devítky".

Někdy v tuhle dobu začal na stěnu chodit zvláštní kluk... moc nemluvil, lezení mu docela šlo, ale pamatuju si, že se mi zdál divnej...! Jmenoval se Kuba Jedlička, no... a divnej je dodnes :)

V tomhle období začalo pořádání závodů, který jsme "přebrali" po Houmim, což dneska moc nechápu...! Ale asi to takovej punk nebyl, jak mi zpětně přijde (nebo možná byl, ale nedali jsme to na sobě znát).

Další léto jsme měli skalní soustředění na Suškách, bývalý "Hostinec u paní Boudové" se později stal "útočištěm" na nejeden kurz nováčků.

Ale jinak v zásadě pořád Prachov! Letní tábor na Svinčici – letní období bylo magický!

Nějaký závodní lezení mě tehdy pomalu a jistě úplně přestalo zajímat, sice jsem v Imstu na evropském poháru skončil 22. (a mohlo to být lepší) ze skoro 60 účastníků – finále tehdy vyhrál Jakob Šubrt, druhý byl Martin Stráník a třetí myslím David Lama, ale "moje srdce" tíhlo k zrnkám písku! Jednou se teda stalo, že jsem přijel za klukama na Turistárnu, že se jde lézt, ale oni už měli hromadu piv v sobě. Hráli mariáš. Soupeři měli ale upito ještě víc (nebo možná byli moji kluci dobrý), takže potom, co tihle sokové prohráli všechny peníze, vhodili na stůl i klíče od škodovky, který kluci taky vyhráli...! Leč byli hodní a klíče jim pak vrátili. Stejně tehdy ještě nikdo řídit nemohl. To přišlo později a v případě Adama (Engeho) to zase rychle odešlo... "Šli na pár piv, bylo jich víc, pak jeden dostal nápad, v autě se svízt" pak byla taková veselá písnička.

To už jsme ale oblezli snad skoro celej Prachov! Rebelie, Top Gun, Žlutý Pes, na Obelisk bez lana. Dokonce první jedenáctka – Bourání pomníků. Když jsem poprvé vylezl se Standou Údolní cestu na Zelenou věž, to jsem měl každopádně větší zážitek než z nějaký jedenáctky.

V září však přišla podlaha, doslova od stropu na podlahu. Tříštivá zlomenina vřetení kosti, zlomená stydká kost. Oslavy 90 let LKP jsem si úplně užít nemohl, ale slavit se v té době začalo jak svišť!

Období jménem "Letná" – zpětně je zajímavý, jak se tohle období "vtisklo" do dalších let! Což jsem tehdy samozřejmě nevěděl... zvuk kytar, všechny ty "hromady a skákaní do lidí" mezi Redlem, Plíhalem, Znouzectností a dalšími interprety. Hlavně nejtít po páteční štěně domů...! Fuj, to by byla tragédie! Nejlepší víkendy byly, když se zpívalo a hrálo jak v pátek, tak v sobotu. Tehdy se seznámil Pepa a Standa... těch písniček, co kluci znali! Naše parta se hodně rozrostla, Bárbí, Vopáťa, Ještěr...

Na jedno z prvních setkání s Vaškem nikdy nezapomenu! Sedíme s Mírou na lavičce pod Krkavkama, najednou zastaví auto, vystoupí z něj kluk a ptá se: "Tady někde jsou ty Krkavčí skály?! Mám tam kamaráda, potřebuje pomoc..." S Mírou jsme se na sebe podívali, chvíli jsme nevěděli, jestli se vydat s "týpkem"

na záchrannou akci, nebo co vlastně... Vaškovi se při sólování v komíně nějak zaseklo lano a nemohl nahoru... zpětně myslím říkal, že nás viděl, ale styděl se na nás houknout, tak si radši zavola telefonem Vopáťu.

Druhá historka s Vaškem byla podobného rázu, to jsme lezli okolo Balúa a Tyburcovek. Najednou se ozvalo "Haló, je tady někdo... haló, potřeboval bych zachránit". Zprvu mě to nejdřív vyděsilo, takže jsem se dost rychle rozeběhl směrem, odkud jsem slyšel volání. Doběhl jsem za Slona, tam seděl Vašek na Slůněti nebo Sloní věžičce. Vylezl sólo nahoru bez lana a zjistil, že dolů nesleze... koukal tam do protisvahu a přemýšlel, jestli skočí... pobavilo mě to! Vašek byl srdcař, těch fotek, který od něj mám... těch masivů a skal, co vyjednal s ochranáři – obdiv!

Někdy v téhle době (2008) jsme společně udělali pěkný prvovýstup na Bertovku západní - C'est La Vie – jsem rád, že to, co se tam tehdy Vaškovi povedlo, jsem neviděl jen já, ale i Lájišek! Vašek se vrtěl při "sedání do borku" víc, než bylo vhodné, borek s ním vypadl a on tam sebou praštil z nějakých 12 m do písku, naštěstí měl na polici smyčky, který ho chytly tak, že dole dopadl do nejvyššího nánosu písku přímo na záda... těch pár vteřin, než Vašek promluvil, bylo hrozných! Oba jsme Lájiškem s údivem koukali na Vaškův výraz, než se postavil na nohy. Šel nahoru svahem, nadával, že je kokot, že to moje samojištění za kořen nebyl úplně dobrý nápad (nevěděl, že ty smyčky vytrhnul) a že mu vlastně nic není...! To bylo neuvěřitelné! Zázrak! Vašek si tam určitě jeden kočičí tehdy škrtнул! No tahle eskapáda byla možná za dva...

Ale jinak tahle doba byla hlavně o ježdění do Ostrova se Standou, léto s Bárbím, sem tam nějaká Yettice, letmé experimenty s čuzením, samá legrace!

Žádná legrace nebylo moje učňovské "studium". To sem si šel takhle jednou klasicky na 10. h do školy. Najednou telefon, neznámé číslo, zástupce ředitelky...! "Pane Lachmane, máte tady hodně neomluvených hodin, pochybné razítko od lékaře, jak to budeme řešit?!" Domluvili jsme se, že ten měsíc do závěrečných zkoušek už budu vzorný student, takže hodně o prsa, ale klaplo to!

Ten divnej kluk ze stěny, se stal nakonec docela dobrým kamarádem, místo školy jsme hráli "Heroes III" u nich doma na počítači, Kuba hrál na kytaru, to mu šlo! Nahrávali jsme tehdy písničky, já zpíval, Kuba hrál. Tehdy u Šibeňáku jsme "čtyřručně" ubalili prvního "džojnta", Kuba motal konec, já u filtru, pak jsme společně ohnuli papírek... nedovedete si představit tu společnou radost! Akorát Kubova maminka takovou radost z našeho přátelství neměla. Kuba to měl s maturitou úplně stejně o prsa jako já s učňákem. Kuba tehdy říkal, že hlavně nechce učit jako jeho mamka! (Jak to dopadlo, asi víte :D)

Pak si pamatuju na jednu kulturu u Anděla, objevil se tam takovej pár... ona krásná, on hezkej... Nechal nám ji u stolu, vypila s námi "x rumů", uplný zjevení...! Nakonec si dali pauzu, aby se o pár let později mohli zase sejít. Dotyčná se mezitím objevila na stěně, tak jsme spolu začali "kamarádit". Já v prváku na "Spošce", ona někde v posledním ročníku na medicíně... bylo to vtipný!! Z krásný nakonec sice mnoho nebylo, ale parádně jsem se později řádně seznámil s hezkým.

Na stěnu chodili tehdy ještě další podobní "kamarádi". On mladšas, ona hezká v nejlepších letech. Jeho sem znal z různých sportovních přeborů mezi jičínskýma "základkama" – házenkář to byl... ale bydleli jsme kousek od sebe, měli společnou aktivitu jménem čuzení, tak už ani nevím jak, ale vyrazili jsme spolu do skal. Pod mým přísným vedením se rychle zlepšoval! Asi čtvrtý nebo pátý lezení jsme si dali "double solo" na Špinavce (v keckách). Spoléhal jsem tehdy na to, že se bude bát a radši to vyleze...! Zase jsem po Adamovi cítil z někoho tu motivaci, radost z pohybu a všechno, co k tomu patří. Mělo to po "pár lezeních" podobný průběh – házenou taky přestal hrát...! "Díky tý hezký v nejlepších letech jsem se parádně seznámil s tím mladšasem."

No a začalo dost divoký období mezi 20–23 (32) rokem života...! Jestli to do té doby byla bezstarostná jízda, tak teď to byl "let vesmírem"! Nová hra na skalní indiány společně s maxičerty v Ostrově. Kombinace Adamovy práce v Hudy a toho, že měl věčně volný byt v "Čechovce", protože jeho družka studovala tou

dobou ve Švýcarsku, první vypěstovaný konopí, což znamenalo "nekonečný přístup" k němu... ženský tehdy nebyly... prostě čistá "radost ze života"!

Tehdy jsem začal kompletovat "údolní stěny" těch krásných skal. Cesta pro Alenku, před kterou jsem si dal na rozehrání Žákovskou knížku "bez provázku", Škrovádská na Šlikovku, Nikotin Blues – ze všech těch cest mám díky Vaškovi pěkný fotky! Vějíř na Hendrychovku jsem nejprve vylezl já, pak ho po mně vytáhnul i Adam. Na Obelisk Jižním traverzem nahoru a Východní cestou zase dolů, to všechno mně přišlo normální...! Stejně jako bylo normální vzít si na "velikonoční Ostrov" basu s pivem a litr a půl becherovky k tomu. K údivu všech mi tehdy přišlo "normální" před zraky kamarádů z LKP vylézt sólo Památku zesnulým na Obra.

Tehdy taky začaly moje první zkušenosti se stavěním závodů mimo Jičín. Svitavy, Praha, Brno – jeden rok jsem šrouboval všechny závody českého poháru juniorů, díky tomu bylo (občas) i na výlety za hranice Českého ráje...

Třeba první Španělsko! Dostal jsem tam tehdy hroznej kouř od těch skal! Všechny 8a mi byly vzdálený jak první kruh na Kazelnici – naštěstí byla možnost dělat jističe tehdejší "secret star" českého lezení, takže jsem lezl ty 8b a 8b+ aspoň ze země pohledem. Jinak se ale hlavní lezecká aktivita odehrávala na Prachově a v Ostrově. Ostrov, to byla velká letní srdcovka! Jednou takhle na letním lezeckým táboře jsme šli večer s Bambim na Klavír, zahráli jsme si tam trošku, jen ten kluk dole koukal, že naše "hudební nauka" se odehrává bez provázku, tak vznikla fotka "někdo má koule a někdo pytlík". Tohle období mi přišlo, že můžu všechno...! Hlavně že můžu vypít všechno...

Jednou na "nějaký tyhle závody" přišla jistit taková blondýnka, hezká, křehká, milá, že prej má zítra narozeniny, tak jsem ji políbil a popřál všechno nejlepší na rozloučenou, až z toho vzniklo spojení na 2 x 2 roky – Velryba labská a Lachtan českorájský. Životní (co se délky týče) společný výlet po francouzských a španělských oblastech, to byla paráda!! Zkusil jsem si, jaký je to být zaměstnanec, díky tomuhle zaměstnání jsme měli o pár let později garáž plnou chytů a snili jsme, že si je jednou snad někam našroubujeme... to jednou (za pár měsíců) přišlo

záhy a “společenství” Unterholz mělo rázem nejlepší podmínky k tréninku minimálně v okrese :)

Tou dobou mě hrozně bavil Labák, přišlo mi, že tam člověk nemá šanci vylézt to neskutečné množství těžkých cest – mágo tam bylo každému u zadku, svérázný Kostů se svojí hospodou, to všechno kousek od „Velrybí základny“ v Ústí. Nějak jsem si “zvykl” na to, že se mi věci dějou “samovolně”, tak to bylo i se zaměstnáním č. 2 – stačilo přijet náhodou do Brna, postavit pár cest a za týden mi volá nějaký Vojta, který nabízí šroubování cest po Rakousku a Německu, že je to takhle, za tohle, támhle – jasný, to chci, to zní snově!

Přesun “Lachtana českorájskeho” do nového prostředí v “labských vodách” se nepovedl – odchyt se nekonal, tak si Lachtan jednou po Ádr fotbalu řekl, že zkusí přesun do chladných vod na Severovýchodě. Chladné prostředí děsivých spár, temných zákoutí a širokých komínů ho dlouhá léta vůbec nebralo! Nějaká žába byla lachtanovi úplně cizí, když ale poprvé vstoupil do “Kalírny”, kde se pohybovalo větší než malé množství lesních žínek, měl jasno! Tak se pustil do kamarádství s žábou! Přátelství velmi pomohlo setkání s místní princeznou Lindou, ta měla “za barákem” úplný království! Tři obry, čarodějníci, zámek, kousek dál starostu se starostovou a milence...

Pak jsme ale v téhle pohádce došli na poslední stránku, a jak to tak bývá, když se pokazí jedna věc, odstartuje to smršť dalších událostí... tak se k tomu rovnou přidal půjčený psí adolescent, který vběhnul pod vlak, a Ještěří pád, který jsem v pondělí ráno v Adršpachu obřečel... Z práce snů se pomalu a jistě stávala noční můra – bejt věčně v tahu, počítat pracovní turnus od chytu k chytu, od cesty k cestě... ale co jiného...? Tuhle nejistotu jsem na sebe nenechal působit dlouho, pomohla k tomu “náhoda” jménem “co-vid”.

Já ale hned věděl co..! Začalo se v ráji! Klokočí a Hrubice “kolovlakem”, pak přesun “po letech” do Labáku, letní rozvolnění v Ádru, první návštěva Chamonix, pak zase písky a nakonec 10týdenní pobyt ve Španělsku: tak jsem oslavil rok lezení, rok, kdy se začala psát číslovka tři na začátku čísla udávající můj věk. Nebral

jsem ale tohle číslo jako relevantní... za rok ve skalách jsem stihnul 33 cest Xa a těžších, díky tomu že byla doba, jaká byla, to bylo tak nějak pořád s kým sdílet... pěkný rok!

Někdy v tomhle období přišel návrat na rodnou hroudu, co ale na rodný hroudě...?! Otevřely se nové možnosti na Lepařově vyhlídce (kde se o pár měsíců později zase zavřely), Lájišek nám ukázal nové možnosti v okolí Vodníka, Vodnice a nového Vodopádu. Já jsem si pak našel spoustu legrací na Mítově masivu a v jeho okolí... samý vrtání, písek všude, pořád nějaký vrtáky, ať už malý nebo velký, kruhy, borháky, dvousložkový lepidlo, za poslední dva roky víc než 40 nových cest na Prachově, to by mě v životě nenapadlo...! Ani bych si nemyslel, že mě to bude tak bavit. Je to dřina, která není vždy jen o lezení (a vydala by na samostatný článek) – lezení je spíš mezi tím vším čištěním a prořezáváním za odměnu... Má to ale jednu velkou výhodu!

Když vyrážím na Prachov, tak už se mi nechce blejt :)

Vítek Lachtan

Čau Pavlo, už zhublas?!

“Čau Pavlo, už zhublas?!” dorazí konečně do Ostrova ke konci jara Viktor. “Pudem lízt, ne?” Na to se nedá říct nic jinýho než: “Jo!” “Vyzvednu tě u vás, až nebude takový vedro!” “Domluveno, Viktore!” A v půl pátý odpoledne už na terasu u hospody vbíhá Betty, za ní jde potem orosený Viktor a jako poslední nahoru po schodech pomalu důstojně nakráčí Frida. “Vylezem si Cestu pro Moly,” hlásí mi náš soused a podává mi vak s lanem. Viktorovo lano totiž vždycky nosí jeho spolulezec. A proč by taky ne, když svoje vlastní táhne akorát lezečky a sedák. Je pohoda nemít s sebou v batohu plíny, vlhčený ubrousky, “sudetokrém”,

kousátko a zásobu kapsiček, jablíček a mrkviček. Jak ráda беру přes rameno lano! “Dám Jupitera k Pínovi na recepci, vezmu psy a můžem!” Jít do skal se psí smečkou je vždycky zábava. Sára mlátí Viktora klackem pod koleno, Růžena mě děsně táhne na vodítku, na Fridu po cestě čekáme a Betty utíká za zvěří. Dream team!

Konečně stojíme pod Komáří věží. Viktor se strojí do sedáku, obouvá lezečky, navazuje se. Vše dělá v klidu a s rozmyslem. Přitom mi vypráví o životě a radí: “Je důležitý, abys dál dělala svoje věci, co tě baví. Jednou půjde ten váš kluk do školky a copak?” Vikuč není moje máma, takže všechny rady беру! “Lezu!” Za chvíli je Viktor u prvního kruhu a zakládá do něj svůj ohm. Přeci jen váží možná o 40 kg víc než já. “Pavlo, já si nevzal přilbu!” znejistí, “hodíš mi ju?! Bez přilby lízt dál nemůžu, ne!” “Jasně, Viktore!” posílám mu nakonec helmu na laně. Viktor ještě osuší svoje ruce. Uklidní se. A pouští se do sokola. Běží. Na chvíli se zamyslím, že nechápu, jak jsem tuhle cestu mohla kdysi tahat, a mezitím už je Viktor skoro nahoře. Právě založil z balkónu smyčku do spárky a škrábe se přes převis k poslednímu kruhu v cestě. Přešel to s přehledem a kruh cva... Necvaká! “Vypadni, Růženo!” řvu na štěně zamotaný v laně a rychle se ho snažím vymotat. “Promiň, Viktore!” volám nahoru. “Příště ju hned přivaž!” konečně má Viktor dost lana na cvaknutí. “Uf!” opotím se nejen vedrem, ale i nervama. Tiše se stydím. Doufám, že mě Viktor nevyřadí ze své soupisky spolulezců. V závěrečném úseku se cesta zjemní, a tak jsem v tom horku ráda, že můj prvolezec zná tuhle linii snad lépe než svoje vlastní boty. Při přeletu na hranu mu ještě svítí podvečerní slunce nepříjemně do očí. “Štand!” ozve se seshora. “Zrušeno!” cvakne mi karabina na sedáku.

Podrbu spravedlivě všechny psy. Betty už začíná na “svyho tatu” volat, aby koukal co nejdříve slanit. Řada je na mně: “Lezu!” To bylo na úvod poněkud silný slovo, můj výkon mi rozhodně jako lezení nepřipadá. Je mi vedro. Potím se. Jsem ráda, že jsem ráda. “Tohle že je cvakací chyt? Jak se rozdělá ten ohm? Jak se

vlastně leze na sokola? Jak mám vyndat ten uzel a jak tohohle ufona? Kudy od druhého? Převis!? Kam zmizely ty stupy? Kdo sem dal to zatracený slunce?” hlavou mi běží spousta otázek, “neměla bych se na to lezení spíš vyprdnout?” “Kdepak!” jsem nahoře. Viktor mě zdraví podáním pravice. Tváří se spokojeně: “Pěkně ti to lezlo! Mnohem líp než v zimě na Císařa!” “Ta vykojená kila musí být někde znát!” směju se.

Cesta pro Moly má ještě třešničku na dortu v podobě přeskoku ke slaňáku. Pokaždý to chce hromadu odhodlání. Hop! A teď už rychle domů do kempu vysvobodit Pína ze zajetí Jupitera dřív, než se mu na recepci udělá nekonečná německojazyčná fronta. Vždyť je květnový pátek a Němci mají svátek.

Ostrovská zpravodajka Pavla

Piz Badile – 2022, Severní pilíř

Na Badil jsem se chystal již v roce 2019, ale nemoc mé plány překazila. Příznivější podmínky v podobě uvolnění protiepidemických opatření a solidní přípravy v letošním roce nám umožnily odpovídající přípravu na tento podnik. Severní pilíř jsem zvolil jako dobrou přípravu k podniknutí dalších akcí v této oblasti.

Plán byl jasný:

Den 1 – přesun autem do vesnice Bondo (1 177 m n. m.) – 10 hodin (navigace udává z Jičína 8 h 40 min, ale to bych chtěl vidět)

Den 2 – výstup na chatu Sasc Furä (2 543 m n. m.) – 5,5 hodin

Den 3 – výstup Severním pilířem na Piz Badile (3 308 m n. m.) – 20÷25 délek, 12 hodin a sestup (včetně 5 slanění) na chatu Rifugio Gianett (2 534 m n. m.)

Den 4 – Návrat k autu – výstup 700 m, sestup 2360 m, 7÷10 hodin

Na výstup jsem oslovil 7 lezců. Nakonec se skupina vykristalizovala v počtu čtyř. Termín byl pevně dán od 2. do 10. 7. 2022. V tomto intervalu jsme mohli podle počasí vybrat nejvhodnější datum výstupu.

Někdy od 15. 6. jsem začal sledovat na různých serverech počasí. Brzy jsem přišel na to, že údaje z jednotlivých serverů jsou místy až protichůdné. Proto jsem se soustředil pouze na schvýcarskou předpověď, ani ta však stále nebyla příznivá. S přibližujícím termínem začalo být jasné, že v daném období budou jen dva dny s dobrým počasím, a to sobota a neděle 2. a 3. 7. V pondělí v 9 hodin podle předpovědi již začne pršet a v dalších dnech se ochladí. Takže nezbylo nic jiného, než akci zkrátit na 2,5 dne.

V sobotu vyrážím ve 3 hodiny z Verdeka, nabírám kluky v Jičíně a v Praze a v 16:30 parkujeme v Bondu. Okamžitě vyrážíme na chatu Sasc Furä. Za čtyři hodiny jsme na chatě a mám toho dost. Dám večeři a dvě piva a rychle do pelechu. Ráno vstáváme opět ve 3 hodiny, nasnídáme se a ještě za tmy vyrážíme k nástupu. Již za světla k němu dolézáme. I přesto, že tato stěna je hodně populární, je tady jen asi dalších 8 družstev. Někteří odbočují do severní stěny a na našem pilíři je příjemně volno. Navazujeme se a ve dvou dvojkách začínáme ukrajet první délky. Příjemné lezení v členitých žulových blocích, plotnách a spárách. Často nacházíme štandy se zapuštěnými kruhy, často tato stanoviště také mimeme, ale možností k zajištění je dostatek. Pilíř se postupně zvedá a vyhlížím dvě místa, která jsou v nákresech označena jako orientačně náročná. Obě místa jsou v popisech však tak dobře popsána, že když dááte pozor, bezpečně poznáte, kudy se správně vydat. Ještě nás čekalo klíčové místo klasifikace V+. Je to asi 10 m plotnového lezení, zajištěné 5 nýty. Žádný velký lezecký problém pro prachovské lezce. Před třetí jsme šťastně na vrcholu. Chvilku si užíváme vrcholovou pyramidu a již se poohlížíme po sestupu. Pohodlnou pěšinou přicházíme k prvnímu slaňovacímu kruhu. Plni optimismu házíme lana do slanění, terén však není kolmý, lana se motají a dává mi dost práce se dostat ke kruhu druhého slanění. Poučení pokračujeme již bez větších problémů v sestupu do doliny. Jsem rád, že

jsme sestup mohli absolvovat za světla a v pohodě. Nechtěl bych tady bloudit v noci.

V pohodě dorážíme na chatu Rifugio Gianett. Objednáváme si večeři a ubytování, dáváme pivko a ověřujeme si počasí na zítřejší den. Všechno funguje – zítra v 9 hodin přijde průtrž mračen. Co dělat? Objednávám snídani na šestou a taxi na 9 hodin z Bagni del Masino, první vesnice v údolí – sestup (1340 m) dvě hodiny pěšky. Ráno je úplně jasno a nechce se věřit, že bude hůř. V 7 hodin opouštíme chatu a chvátáme do údolí. Za dvě hodiny jsme to nestihli, ale taxikářka na nás naštěstí počkala. Jen co se nalodíme, začne pravá průtrž mračen.

V poledne jsme u auta. V přístřešku se příjemně občerstvíme a převlékneme. Navrhují, abychom zpáteční cestu rozdělili. Přespíme v posteli kousek za GaPa a zítra pohodlně dorazíme domů. Návrh přijat. Od této chvíle je to již jenom pohoda.

A co bude dál? No přece, když to již známe, Via Cassin v severní stěně.

Ruda

Piz Badile – 3 308

V průběhu roku Ruda přišel s nápadem napodobit výstup R. Cassiniho na Piz Badile, který uskutečnil tento návrat do své cesty v 78 letech. Původně nás mělo jet šest, ale nakonec jsme se sešli pouze čtyři. Termín padl na začátek července, na volné dny okolo svátku J. Husa a Cyrila s Metodějem. Ruda se toho chopil s velkou vervou. Objednal počasí, ubytování a zajistil i prima odvoz.

Z prvotního plánu na několikadenní akci jsme museli trochu ustoupit a celou lekraci malinko urychlit. Takže jsme (tedy já) vyráželi za brzkého svítání z Prahy a přes Mnichov svištěli na parkoviště pod přístupovou cestou. Po dlouhém

stoupání jsme se ještě týž den kochali z terasy u chaty západem slunka mezi alpské kopečky a vychutnávali si výbornou večeři s báječným zákuskem a i pivínkem. Brzy ráno po vydatné snídani a ještě za tmy jsme vyrazili k nástupu cesty severním žebrem. Jak tak stoupáme přibližně souběžně s vycházejícím slunkem, tak si uvědomuju, jaká je to krása. Necelých 24 hodin a panorama Černého mostu se mění v panorama alpských štítů pomalu vystupujících ze tmy a ranního oparu.

Samotný výstup byl celkem v pohodě, pár lezeckých míst, ale jinak nic náročného. Náročná byla spíš délka cesty než její obtížnost. Když jsme se pak bavili s několika domorodci, vypadalo to, jako že do této cesty zvou místní frajeři holky na rande. Sestup jsme (teda spíš Ruda) trefili celkem bez problémů. Přidala se k nám skupinka dalších lezců, kteří nám moc nedůvěřovali, co se sestupu týče, a vydali se pak vlastní cestou. No měli nám věřit. Přišli na chatu až pár hodin po nás.

Ubytovali jsme se na chatě Rifugio Gianetti, kde nám nabídli výběr z několika jídel k večeři i k snídani. Po zhodnocení celého dne, našich i cizích výkonů a lahvice vína jsme upadli do bezvědomí na celou noc. Ráno se tvářilo velmi příjemně a po fajne snídani jsme se snažili Rudovi vnutit naši verzi návratu k autu. A to překročením dvou hřebenů a sestupem do vesnice, kde jsme vůz zanechali. Ruda se nenechal zviklat a tvrdými metodami nás donutil uznat, že se mýlíme a že bude lepší, když sejdem do údolí a zpět pojedeme taxíkem. A BUDE se nám to líbit!!! Chatár nám objednal odvoz a nic nám už nebránilo zahájit sestup. Za občasného brblání ohledně pěkného počasí a vzdání se dnešní túry jsme dorazili ke stanovišti, kde na nás čekala dáma s dodávkou. Po naložení bagáže a našich těl jsme vyrazili na cestu. Bohužel krokem, protože přes malou průtrž nebylo vidět na cestu. Měl ten Ruda zase jednou výjimečně pravdu. A konec byl už jednoduchý. Přeházet věci z jednoho auta do druhého, převlíknout se, dát si něco malého na zub a tradáá k domovu. Ještě jsme stihli malé mezipřistání v Německu u Rudovi Adélky, kde jsme si užili pěkné koupání a posezení v místní hospůdce, a druhý den odjezd domů.

Jako průzkumná cesta to bylo výtečné, vyzkoušeli jsme si, jak v daném místě funguje bydlení, kde zaparkovat atd. Příští výjezd do této lokality by už měl být zajímavější, co se lezení týče, neb máme záslusk na Cassiniho cestu. Tak doufám, že se podaří vše domluvit a objednat ve stejné kvalitě (hlavně počasí), abychom si to opět pěkně užili.

Horám zdar

Jenda

Jinak to nevidím, jinak to nebude

Po dlouhé době jsme se s Rudou domluvili na větší akci v horách. Stále ambiciózní lezec s plány dávno přesahujícími moji představivost, například Cassinova cesta na Piz Badile, se uvolil stoupat se mnou ve stěnkách nepřesahujících 300 metrů. Přiřítit se do Písku 21. srpna v poledne, jeho fabii jsme zavřeli do garáže a Yetíkem vyrazili směr Grossweiler. Bavorská klasika asi třicet kilometrů před Ga-Pa. Podnikavá Adélka tam koupila zánovní vilu, kde plánuje po přestavbě otevřít dům s pečovatelskou službou. Prozatím vilu pronajímá k víkendovým pobytům. Zastihli jsme ji při úklidu po hostech.

V pondělí ráno nás paní bytná odvezla ke stanici lanovky pod Alpspitze a nastoupili jsme do první kabiny, odjezd 8.00. Byla zaplněná ze dvou třetin, hodně turistů a většina padáčekářů. Předpověď počasí na tři dny nemohla být lepší. Od horní stanice a hotelu je nástup do stěny, kde je od devadesátých let zajištěno několik cest, asi dvacet minut chůze téměř po vrstevnici. Široká stěna má sklonem daleko k vertikále a přechází do širokého suťoviska. Na vrchol Alpspitze pokračuje ubíhající málo přitažlivá stěna. V této vrcholové části vede pouze jedna čtyřka a zprava oblíbená ferrata.

Nástupy do cest jsou dobře označené, zaparkovali jsme několik metrů po výlezu tunelem (ochrana před padajícími kameny) u nápisu SONNTAG AUSFLUG klasifikace UIAA 5, 295 metrů, 7 délek. Ruda se usadil na špici formace, což mně vyhovovalo. Ve skrytu duše jsem doufal, že se osmělím alespoň jednu čtyřkovou délku vyvézt. Nedal jsem to! Ale Ruda postupoval v klidu a s rozvahou a popis délek odpovídal realitě. Mezi standy prvolezci šetřili materiálem. Žádná prosluňná Provence s borháky po třech metrech. Na délce dva tři nýty, zbytek jištění z vlastního. Jak to má v horách být. Vápenec neolezený, ostré chyty, rajbasové kroky. Překladatel popisu do češtiny s oblibou opakoval novotvary jako komínokout nebo wasseržlábek. Za sucha paráda.

Za námi nastoupila místní dvojka. Kníratý chlapík určitě starší než my a s ním o generaci mladší dáma. Cestu nelezl poprvé a na standech ke mně dolézal ve chvíli, kdy Ruda začal dobírat. Pokaždé jsme prohodili pár slov. Lehce věkem shrbený, stále husté šediny a knír, takový přestárlý Lanšmíd. Označil nás za mladíky. Georgovi bylo 83 roků! Při přechodu suťoviska k ferratě jsme jim utekli, ale dole na terase hotelu jsme se opět setkali. U piva a štrúdlu jsme chvíli povídali. Líčil nám, že před třemi roky spadl ze třiceti metrů. Rozlámaný na maděru, 4 týdny v umělém spánku, 6 měsíců v nemocnici. Inu tvrdej kořínek. Rozloučili jsme se, popřáli ještě hodně let v horách. Adélka hlásila, že nás dole čeká, vstoupili jsme do kabiny a ve dvě hodiny jsme byli u parkoviště. Vydali jsme se do Grossweiler na seznámení s obyvatelstvem. Obhlédli nabídku v Edece a ve stínu pod lipami dali dva kvasničáky. Stále zbývalo několik hodin do setmění, a jelikož Ruda nevydrží chvíli bez práce, objevil vedle garáže dlouhý vysouvací žebřík a vyčistil okapy, protáhl svody a prořezal dva stromky.

V úterý před osmou jsme stáli připraveni ve frontě na první lanovku. Zájemců bylo podstatně víc než předešlého dne. Známou pěšinou jsme se vydali pod Herzl-Alpspitze, tak se stěna oficiálně jmenuje. Delší dobu jsme hledali nástup dnešní cesty. Byl asi dvacet metrů nad stezkou, která stěnu podchází. HE-IMWEH 5 +, 250 metrů, 6 délek. Orientačně nepříjemný terén. Ruda se dvakrát

vracel, ale vždy našel správný směr. Kličkovaná mezi komínokouty po was-seržlábcích! Borháků poskrovnu, spíš vůbec. Čtvrtá délka byla radost sama, škoda že jen jedna. Pevná skála, třicet metrů nad štandem sedmimetrový převis, tedy žádný stropák, ale převislý to bylo. V něm dva borháky a stará skoba. Další štand jsme nenašli, Ruda zaparkoval mezi velkými balvany.

Na suťové pole nám zbývalo asi dvě stě metrů. Navázání jsme současně dolezli k velkému stožáru. Z jeho vrcholu vede ocelové lano přes celé údolí. Asi odtud shazují nálože, když v zimě cíleně uvolňují laviny. Uložili jsme lano a sedáky, trochu posvačili a každý si hledal svou cestu vzhůru po škrapovém poli o sklonu asi 35 stupňů. Na suti jsme se přezuli a s větší jistotou než včera sestoupili do sedélka a odtud dolů po úvodní pasáži ferraty. Adélka hlásila, že již čeká na terase hotelu. Vyběhla si z údolí 1500 výškových metrů.

Během našeho sestupu se nedaleko hotelu odehrávala kuriozní záchranná akce. Z každé lanovky vystupovaly davy dychtivých paraglidistů a odvážně se vrhali do údolí. Startovali nedaleko terasy, někteří v tandemu s pilotem. Jeden odvážlivec si svůj úmysl plachtit rozmyslel během rozběhu a těsně před vzletem odmítl utíkat. Na chvíli se vznesl a po několika metrech žuchl doprostřed silničky vedoucí k chatě. Instruktor vyvázl s lehkými pohmožděninami, klient dopadl hůře. Přiběhlo pár lidí od chaty, první lanovkou vyjeli záchranáři, fixovali, stabilizovali a v okamžiku, kdy jsme vcházeli na terasu a vítali se s Adélou, splnil se odvážlivcův sen. Proletěl se nad bezednou šluchtou v podvěsu helikoptéry rovnou do špitálu. Užívali jsme si sluneční lázně, vychutnávali pivo a kapučíno.

Závěrečný den našeho sportování jsme zahájili tradiční jízdou první lanovkou. Pozdravili jsme se s pastevcem v tyroláku s tlustou sukovicí, který jezdil nahoru každý den pást stračeny. Jela s námi i Adélka, našim cílem byla ferrata. Patří mezi nejlehčí, cvaknul jsem se jen výjimečně, Ruda ani jednou. Klímovci se mi zvolna, ale jistě vzdalovali, dvakrát na mě čekali. K rychlejšímu tempu mě nedonutil ani pohled na přede mnou se vlnící Adélin zadeček. Nejhorší jsem nebyl, nikdo mě nepředběhl a pár lidí jsem míjel. Na vrcholu Alpspitze 2 628 m n. m.

jsme byli za hodinu a půl. Parádní rozhledy na Jubiläums Grat vedoucí na Zuggspitze a dechberoucí pohled do Höhlen Talu, fakt pekelný údolí.

Idyla netrvala dlouho. Hned na prvních metrech sestupu jsem poznal, že nepůjde o žádnou selanku. Drolilo se to, smekalo se to, ujíždělo to, s..lo mě to. Příšerná suť. Podělaný strachy jsem drobnými krůčky ukrajoval metry. Kolem mě profrčeli dva malí kluci s tátou čtyřicátníkem. Před třiceti lety bych to také řešil s nadhledem. Holt klouby věkem tuhnou, hlavně že nejsem tuhej já. S klesající nadmořskou výškou přešla suť do klasického krasového terénu, přestal jsem se strachovat. Návrat k lanovce vede pod stěnou Herzl, ukázali jsme Adélce, kudy jsme lezli, a se zájmem pozorovali „hasičské cvičení“ šesti lezců, kteří se dokonale zapráskli a pracně slaňovali. Túru jsme zakončili opět pivem, kávou a štrúdllem. Tři dny perfektního počasí a lezení.

Adélka odjela do Bad Tölz a my jsme vyrazili do vsi s plánem nacpat se nějakou hodně nezdravou bavorskou specialitou. Smůla, zavírací den. Zachránila nás Edeka, nakoupili jsme pivo a gyros špízy. Ruda mi dal důvěru při vaření brambor, sám se ujal rožnění špízů. Dřevo vonělo, špízy ještě víc. Slunce zvolna zapadalo za našimi zády, při pivu jsme vzpomínali a spřádali plány. Snad mi bude dopřáno ještě se pár roků držet v závěsu za Rudou. Na skalách, na lyžích, na kole. Vyhrávat nemusím. Ale nějakou tu čtyřkovou délku bych si v horách na prvním ještě dal. Musím se však hodně snažit! Jak říkal chlapeček ve sněhobílé košilce v reklamě na ariel.

Míra Novotný

Písek 26/1/2023

Zbojnická chata – 2022

Jako již tradičně jsme se chystali na podzimní Tatry. Nejdříve jsme plánovali výjezd na Chatu pod Rysmi. Bohužel se komunikace nějak zasekla a předběhla nás parta rychlejších Poláků. Jako náhradní varianta zvítězila Zbojnická chata, kde se podařilo rezervovat potřebný počet míst. Vypadalo to na jednoduchou akci, ale celé se to nějak zkomplikovalo.

Abych použil oblíbenou větu – ti, kdo se přihlásili, nemohli, tak se zase odhlásili, a ti, kdo se nehlásili, tak nakonec jeli. Teda kromě Hučky, na kterou jsme čekali marně, asi jako na Godota. Po výměně asi poloviny přihlášených se počet ustálil na konečných dvanácti kusech a mohlo se vyrazit. Nutno dodat, že odpadlíci se postupně odhlašovali ze zdravotních důvodů, takže žádná svévole a nashvály.

Jako každoročně jsme se celá skupina sešla ve vlaku a následně v Popradu na nádraží. Výstup na chatu proběhl jako vždy v poklidu a bez zbytečných provokací, pokud nepočítám Mílou špatně objednaný dešítík. V chatě jsme obsadili většinu prostoru, bohužel ne jako minule na palandách, ale na nouzové noclehárně. Nějak jsme moc nepochopili systém ubytování, ale ve finále to byl docela slušný brloh, kam se chodili vyspat jen odvážní příšedší.

Začali jsme nevesele docela slušnou kosou a deštěm, ale přeci jen jsme se hrdinně vydali do stěn. A pak jsme se, opět hrdinně, vrátili zmrzlí zpět na chatu, aniž jsme něco vylezli.

V neděli se skupina rozrostla o nový přírůstek, takže jsme byli sudí a mohli se vrhnout na lezení hezky ve dvojicích. Počasí přálo, slunko hřálo a déšť nás potrápil jen sporadicky, takže z celého týdne jsme lezecky nezužitkovali jen dva dny.

Ty jsme vyplnili lehkou túrou na Teryho chatu a výstupem na Východní Vysockou. Někteří Mikešovi si to protáhli přes Sliezský dom a Hrebienok.

Samozřejmě nejen lezením živ je člověk, a tak ke slovu přišla i kultura v podobě společenských her, hlavně karetních, sdílení historek, příjemného

povídání a dalších taškařic. A i na hudbu a békání došlo. Dokonce se k nám i přidal jeden mladý příchozí a zásobil nás písněmi, které jsme s Mílou lovili z hlubin paměti našich pubertálních časů, a některé jsme, jako úplné retro, radši zabzdili hned ve zrodu nápadu.

Až na pár nedorozumění se službu konajícími zaměstnanci chaty to nakonec dopadlo jako podařená akce. Bohužel jsme v Popradu zjistili, že oblíbená pizzerie u nádraží má zavřeno, tak jsme celý veselý výlet zakončili důstojně a s úspěchem v jedné původně hokejové popradské hospůdce, kterou jsme si museli předělat lehce k obrazu svému. Pochopitelně bez souhlasu majitele.

Díky všem, kteří s námi byli a pomohli tak k úspěšné reprezentaci LKP ve všech oblastech společenského i lezeckého programu. Doufejme, že příště už nás nikdo nepředběhne a na Rysy se zdárně proboujeme. Držme si palce.

Horám zdar

Jenda

Zakleté údolí

Z pravidelné jarní whatsappové skupiny „Kopec“ postupně krystalizuje tentokrát čtyřčlenné družstvo ve složení já, Dvořky ml., David Bauše a Vojta Kubát s tradičním cílem pokořit stylem na pomezí VHT a horolezectví nějaký vysoký kopec. Na můj popud padne volba na východní hřeben Weisshornu (4 505 m n. m.). Tahle údajně jedna z nejtěžších normálek vedoucích na alpskou čtyřtisícovku, poprvé vylezená v saku a s kloboukem v roce 1861 (!), vede na ikonický kopec, který se mi vryl do paměti o tři roky dřív při výstupu na Dom. No a když jsme u těch výstupů ve Walliskách, konkrétně v údolí Mattertal, tak je potřeba uvést jisté nepříjemné okolnosti. S Dvořkym tu máme už dva pověšené pytle – jeden na Dufourspitze (špatně zvolená výstupová trasa, zdravotní potíže jednoho člena

výpravy) a druhý právě na Dom (bouřka 100 m pod vrcholem, Eliášův oheň, Šejnikovy naježené vlasy...). Cíle tak byly tentokrát jasně dané, ve zdraví se vrátit domů a konečně v tomhle údolí pokořit vrchol!

Ve středu 30. 6. odpoledne házím věci do Dvořkyho auta a vyrážím směr Praha, kde nabírám kluky. Probíhá krátký batohový tetris a už šup směr Rozvadov, německé dálnice (+ tradičně Rammstein), oblíbená aklimatizační přespávačka na Furkapass (tentokrát s trochou deště a přesunem do auta/pod celtu), kafe a wifi ve Vispu a hledání bezplatného parkování v okolí Randy. Ve čtvrtek po poledni už vyrážíme směr Weisshorn hütte (2 920 m n. m.), kde jsme asi za 3 hodiny. Cesta je jasná, žádný zácludnosti ani zbytečný klesání, prostě furt nahoru. Na hütte už nás čeká chatařka Jaqueline se svojí kolegyní/kámoškou. Jsou to takové dvě prošedivělé dámy, které v horách strávily asi většinu života a moc se s ničím nemažou. Ale jejich tříchodové večere, které si navíc člověk může přidat, jsou vyhlášené široko daleko a musíme dodat, že oprávněně! Další osazenstvo na hütte ten den tvoří už jen jedna místní osamocená turistka a dva kluci odkudsi ze Skandinávie asi v našem věku. Z těch postupně vyleze, že jsou to aspiranti na guida a v okolí Zermattu jsou už asi 14 dní a postupně si do úkolníčků zapisují jeden vrchol za druhým (závidíme!). Zítra ráno mají i přes ne úplně nejlepší předpověď v plánu útok na vrchol. Fajn, aspoň se budou moct podělit o info. My se u večere poprvé řádně nafutrujeme, Vojta přidá pro jistotu jednu růžovou lentilku, proběhne pár partiček shitheads a pak už zalehnout. Na zítřka je v plánu aklimatizačně-průzkumný výstup na Frühstückplatz (cca 3 800 m n. m.).

Většinu noci prší (předpověď nelhala) a nepřestává ani ráno, takže je z toho ještě proválené dopoledne. Zároveň stále dumáme, jak to asi jde severanům, kteří vyrazili nahoru. My se v pravé poledne, již za slunečné oblohy, vydáváme z chaty na průzkum. Příjemná cesta vede ještě chvíli suťoviskem, poté následuje traverz přes ledovec k hřebínku, kde je v dolní části potřeba prolézt přes menší vodopádek, kousek pak po ocelových lanech. Dále pokračujeme po hřebínku a chvílemi zkusmo po sněhovém poli až k orientačně nejnáročnější části

výstupu – poměrně strmému a nestabilnímu suťovisku, kudy vede vzhůru tisíc a jedna cesta, každá více či méně důkladně značená mužíky, takže čert aby se v tom vyznal. Postupně se dostáváme až téměř pod Frühstückplatz, tedy na místo (jak už název napovídá), kde je dle průvodců dobré být nejpozději na snídani při východu slunce. Což nám při současné rychlosti výstupu cca 3,5 hodiny na zítřa zhruba vychází, takže na úrovni nějakých 3 650 m n. m. otáčíme a míříme zpět na hütte. Cestou ještě koupačka v ledovcové tůňce a po necelých 6 hodinách jsme zpět. Jedno je jasné, zítřa to bude dlouhý den.

Na hütte se mezitím ubytovalo pár dalších adeptů na zítřejší vrcholový útok. Dvě německy hovořící dvojky, z toho jedna nejspíš guide s klientkou, a pak Francouz s Angličanem, kterej vypadá jako klon Abrahama Lincolna, akorát místo cylindru má s sebou tuctovou helmu. Všichni okolo padesátky. A seveřani stále nikde. Podruhé si u večeře nacpeme bříška do zásoby, podělíme se s ostatními o naše dnešní postřehy, nachystáme batohy na ráno a pak už konečně v pořádku dorazí ti dva. Necháváme je trochu vydechnout, Jaqueline jim připraví extra večeři a pak se na ně všichni vrháme pro info z výstupu. Za deště a sněžení se dostali nad Frühstückplatz, na hlavním hřebeni k vrcholu se prý počasí ještě víc zkažilo, takže asi hodinu bivakovali, a když dolezli na sněhový hřeben, tak se brodili nejdřív po kolena a v závěrečném vrcholovém výšvihu po pás ve sněhu. Ale dali to, takže zřejmě slušnej oddíl. No a my už si jenom necháváme nalít čaj do termosek a pomalu se chystáme zalehnout, ve 2 bude zvonit budík.

V určenou hodinu se spouští orchestr budivých melodií. Lehká snídaně, která stejně nikomu moc nejede, určit správné startovní navrstvení – venku je překvapivě teplo, a před třetí téměř všichni naráz startujeme. U ledovce jsme první, následně využíváme předešlý den nabytou znalost terénu a k hřebínku navyšujeme náskok. Spodní úsek, kde včera po poledni tekla vodopád, je v tuhle hodinu jeden velký kus zledovatělé skály, po které stéká jenom čůrek vody. Dohromady je to třeba 5 m dvojkového lezení, ale jedno uklouznutí a člověk by se pěkně proletěl tmou. Nandávat mačky je každopádně nesmysl. Musím přiznat,

že mě tahle část hned na začátku docela psychicky rozhodila, a to byla ta hlavní šlamastyka ještě vysoko nad námi. Pod suťovisko dolézáme první, začíná svítat – kochačky, focení, sváča, svlékáme se do triček! Během toho nás k jistému překvapení předběhne mužská dvojka, pak guide (který tudy zjevně nejde poprvé) s očividně nabušenou klientkou a v dolní části suťoviska pak i pan Lincoln s partákem. Oproti včerejšku alespoň jedna příjemná změna spočívá v tom, že je suťovisko utuhlé, a když člověk udělá krok nahoru, tak ho to o půl kroku nevrátí. Slunko vylézá zhruba za Domem a hned začíná pekelně hřát, a to jsme přes 3 500 m n. m. Na Frühstückplatz dolézáme po půl 7, čas hraničně dobrý, takže si dovolíme krátké občerstvení a někteří z nás prozřetelně odloží trochu biologické zátěže. Teď začne zábava. Od Frühstückplatzu výstup pokračuje již zcela zřetelně nejprve zhruba 500 m po východním skalnatém hřebeni, kde je asi třikrát potřeba se vyšvihnout na menší věžičku, ale vertikální posun je slabých 200 m. Poté se již přechází na sníh a prudce nahoru k vrcholu. Po celou dobu je každopádně hřeben na obě strany velmi exponovaný. Tenhle fakt nás dovede ke zřejmě hlavnímu špatnému rozhodnutí, navazujeme se ve snaze o vyšší bezpečnost jako čtyřka na jedno lano. Postupujeme pomalu, věžičky s použitím friendů, erárních smyček a nýtů tahá Dvořky. Konečně dolézáme na poslední věžičku, dál už se pokračuje po sněhu. Téměř obkročmo sedíme na hřebeni u štanu a nastává symbolické druhé špatné (asi teda jak pro koho) rozhodnutí. Holt, kdo si neodloží tam, kde má prostor a soukromí, musí znesvěcovat štanu přímo pod nohy, nosy a oči kamarádů. Nemluvě o následné snaze po sobě ručně bez použití toaletního papíru místo činu uklidit (konzistence nebyla ideální). Ale zpět k důležitým skutečnostem. Je půl 12, ostatní dvojky už ani nevidíme a na vrchol je to ještě strašně daleko. Po ne zcela důkladném očištění štanu opatrně nasazujeme mačky a vyrážíme dál. Ujdeme asi 50 m, sníh už je hrozná břečka, ze severní stěny najednou sjede menší lavina. Koukneme na sebe a není moc o čem, máme další pytel. Tenhle výstup jsme posrali, metodicky a někteří i doslova. Nebo to prostě bylo nad naše schopnosti, těžko říct. Dosažená kóta 3 990 m n. m. Dolů se vlečeme

jako smrad (že by někomu zůstalo něco na botě?). Postupně nás předbíhají všechny tři úspěšné dvojky a pak ještě dva kluci, co lezli nahoru po jižním hřebeni. Na hütte přicházíme před 9. po 18 hodinách od startu. Jaqueline nám schovala zbytky od večere – pekáč lasagní skoro tak dobrejch, jako dělají v jičínské nemocnici (fakt! dávám si je pokaždý), takže se futrujeme potřetí. Zbývá udělat poslední rozhodnutí dne. Buď sejít s čelovkama dolů k autu, nebo si zaplatit ještě jednu noc na hütte. Já se vlastně ani necítím moc unavenej. Spíš je mi trochu stydno. LKP jsme tu úplně nejlepší jméno neudělali, a tak se mi tu mezi ostatníma úspěšnýma dvojkama moc zůstat nechce. Vojtovy kolena a Davidův šroubovanej kotník se ale sestupu o dalších 1500 m brání, takže si rovnou objednááme ještě 4 piva a jdeme zapít neúspěch. Ani to se nám ale nepovede, někteří nechávají půl plechovky a jdou spát.

Ráno rychle pobalíme věci, srovnáme účty a už mastíme do údolí. Slunko zase hřeje, krásný den. Dole trocha napětí, zda najdeme auto na svém místě. To neplacené parkoviště nebylo tak úplně parkoviště. Taky je teď plácek, který byl před 3 dny volně přístupný, obehnaný přenosným plotem a jediné (naštěstí) zaparkované auto je to naše. Vizitku nějaké taxi služby, na které je z druhé strany napsáno, že máme přijít zaplatit do nedalekého kempu, s přehledem ignorujeme. Popojíždíme k nedalekému golfovému hřišti, koupačka v řece. Piva z auta si udržela příjemnou teplotu, dojídáme zbytky. Pak už jenom ve Vispu nakoupit domů čokolády, cestou na Furkapass fandit cykloušům, co dupou nahoru, německé dálnice (+ tradičně Rammstein), Rozvadov, v Praze vyložit Davida a Vojtu a pak už jen s Dvořkym směr JC. Přijíždíme v pondělí asi ve 2 ráno. Polovinu stanovených cílů jsme tak splnili. Údolí Mattertal ale zůstává zakleté a teď je navíc ještě zneštěněné. Máme co napravovat, tak snad příště. Nebo se příště možná radši vydáme někam jinam!

Boča

Ne, nic nenapišu

Hele, zase mi přišla vÍzva, ať napíšu článek. Sice mně to posílaj jednou ročně, ale i tak mě to s... Já chci lízt! Proto tady sem. Kámo, nic nenapišu. Proč bych měl něco psát někam, co mě vůbec nezajímá? Do něčeho, co je pro geronty? Papírovej sešit! Koho to zajímá? Bez odkazů, bez kjúárek, bez lajků, heštegů? Takovej pravěk.

A taky co bych tam jako měl psát, když jsem nic kúl, co bych chtěl sdílet tady s těma, nebo co by stálo za úsilí napsat něco jako článek, kterej by mi aspoň vydělal love? Copak někoho zajímá, že sem nebyl ve Španělsku, Juře nebo v Itálii, že chodím lízt za barák na rudolfovský kvaky?

Kdo by chtěl slyšet, jak sem padal do smyce na Hrubici nebo jak sem obškákal 4. kruh v Biči, než sem to vylez? Copak by někoho zajímalo, jak dobře a tiše sme se měli s Petishem v Ostrově? Nebo jak sem si skvěle zalez s Járrou?

Koho by to zajímalo, když Adam Ondra leze 8C bouldry na fleš? Ne, nic nenapišu! A když, tak koment, selfíčko, poust na instáč nebo videjko na tik-toku. Bude to když tak něco, co může každej vidět na síti!

Ne fakt, na to nemám čas, abych psal jakejsi článek.

Doufám, že už to po mně nikdy nebudou chtít! Anebo?

Milouš

Obrázek 1 Piz Badile (autor Jenda)

Obrázek 2 Zbojnická chata (autor Jenda)

Obrázek 3 Zbojnická chata (autor Jenda)

Obrázek 4 Zbojnická chata (autor Jenda)

Obrázek 5 Zbojnická chata (autor Jenda)

Obrázek 6 Kurz nováčků

Obrázek 7 Kurz nováčků

Obrázek 3 Kurz nováčků, úspěšní absolventi nováčků a členové LKP: Roman, Radka, Aneta, Eva, Vlasta, Terka a Jirka